

fortjenstfuld Sag at værgе sit Fædreland mod fjendtlig Vold og Overgreb. Men jo mere jeg saa paa selve Forslaget, desto mere tvivlende kom jeg til at staa over for det; thi det forekommer mig, at de ærede Forslagsstillere paa en underlig Maade have vaklet mellem to Ting, det at give en Hædersgave og det at give en Understøttelse, og at de have valgt en Form, som skulde være begge Dele, men derved i Virkeligheden hører op med at blive en Hædersgave. En Hædersgave skulde jo dog alle de, som have taget Del i Krigen, kunne gøre Krav paa, men jeg kan ikke ret vel tænke mig, at Mænd, som sidde i en god Stilling og ere mere eller mindre velstaaende, skulde komme med et Krav til Statskassen om at faa 100 Kr. udbetalt, fordi de i sin Tid have gjort Krigstjeneste i 1848—50, og Gaven vil jo derfor vistnok i Praksis blive indskrænket til dem, som ville være mere eller mindre trængende dertil, hvad der selvfølgelig ikke udelukker, at ogsaa adskillige ville melde sig dertil, som i Virkeligheden ikke ere trængende. Dermed taber denne Gave meget væsentlig Karakteren af at være en Hædersgave. Og jeg maa ogsaa ved nærmere Overvejelse sige, at det dog for mig staar lidt tvivlsomt, om der er nogen positiv Grund for Staten til at give en saadan Understøttelse eller Hædersgave til Folk, fordi de simpelt hen have gjort deres Pligt i sin Tid over for Fædrelandet. Men efter de Udtalelser, som for lidt siden fremkom fra en af Forslagsstillerne, Repræsentanten for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen, forekommer det mig, at enhver Grund til at gaa ind paa denne Tanke om en Hædersgave falder bort; thi han vilde jo udtrykkelig slaa fast, at der deri ikke laa nogen som helst Anerkendelse af, at der i og for sig var øvet nogen fortjenstlig Gerning af de paagældende. Jeg maa saaledes tilstaa, at jo mere jeg har set paa Forslaget, og jo mere jeg har hørt om det, desmere tvivlende er jeg bleven over for den hele Sag. — Saa kommer dertil den højttærede Finansministers Udtalelser i Dag, som vise, at det er et betydeligt finansielt Spørgsmaal, og jeg maa for mit Vedkommende ganske vist sige, at jeg vil være meget betænkelig ved for dette Finansaar at bevilge 1½ Mill. Kr. for en stor Del til Folk, der slet ikke trænge til det paagældende Beløb, samtidig med at Tinget nægter de højst nødvendige Bevillinger til vort Forsvarsvæsens Opretholdelse og Vedligeholdelse. Det forekommer mig, at vil man anerkende og hædre, hvad der skete

1848—50, er det den naturlige Maade, at man fremdeles gør det muligt for Landet under lignende Forhold at værgе sig imod at blive sønderlemmet eller undertrykt, og at man dog først og fremmest skulde bruge de Penge, som synes at være overflødige, til at sikre Landet mod fremmed Vold og Angreb fremfor at give dem bort i Flæng til Folk, som ikke trænge til dem og som nærmeste Grund dertil blot kunne paaberaabe sig, at de i sin Tid have opfyldt deres Pligt mod Fædrelandet, men uden at have nogen personlig Men deraf. Thi det maa jo vel erindres, at de, der have haft personlig Men deraf, ere vore Invalider, som vi jo sørge for paa anden Maade. Havde Forslaget været indskrænket til at give en særlig Understøttelse i dette Jubilæumsaar til dem, der som Følge af deres Krigstjeneste have lidt saadan personlig Men, at de ere blevne mere eller mindre vanføre for Resten af deres Liv og derfor ogsaa mere eller mindre økonomisk uheldigt stillede, ja saa vilde Sagen for mig have stillet sig en Del anderledes end over for dette Forslag, som i Virkeligheden forekommer mig at være alt for lidt overvejet forinden sin Fremkomst.

H. Jørgensen: Ja, jeg kan være fuldstændig enig med det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) i, at man kunde tænke sig en bedre Form for Ydelsen af denne Gave til gamle Krigere end den, som er foreslaaet i det foreliggende Forslag. Jeg kunde saaledes for mit Vedkommende langt hellere have ønsket, at vi kunde have fremmet det Forslag, som kom frem om Understøttelse til gamle Krigere, og jeg kunde endvidere have ønsket, at vi samtidig med, at vi fremmed dette Forslag, kunde have vedtaget Bevillingen af de 4,000 Kr., som der har været Tale om, til Mindefester om vore Krige i 1848—50. Naar jeg alligevel af fuldt Hjerte slutter mig til det foreliggende Forslag, sker det, fordi jeg mener, at det er paa sin rette Plads at yde de gamle Krigere en saadan Opmuntring som den, der her er Tale om. — Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte den Formening, at Krige vare noget, som Regeringerne alene bare Ansvar for, og at Folkene altid ingen Krig ønskede. Historien taler imidlertid, saa vidt jeg kan skønne, i modsat Retning, Historien viser os, at det ret ofte er Tilfældet, at det er Regeringerne, der søge at afværge Krigene, medens det netop er Folkene, der ønske dem. Vi behøve i saa Henseende blot at kaste Blikket paa